

**АРКАДИЙ СТРУГАЦКИ, БОРИС
СТРУГАЦКИ
НОЩ НА МАРС**

Превод от руски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

Когато червеникавият пясък под гъсеничните вериги на краулера изведнъж пропадна, Петър Алексеевич Привалов даде заден ход и викна на Грицевич: „Скачай!“ Краулерът се затресе, потрепери, разхвърляйки облаци пясък и прах и започна да се преобръща с кърмата нагоре. Тогава Привалов изключи двигателя и изскочи навън. Падна на ръце и без да се изправя, побягна настрана. Пясъкът под него се слягаше и пропадаше, но Привалов все пак се добра до твърдо място и седна.

Той видя Грицевич, застанал на колене на отсрещния край на ямата и обвитата в пара кърма на краулера, стърчаща от пясъка на дъното. Теоретически беше невъзможно да се предположи, че с краулер от типа „Гуцер“ може да се случи нещо подобно. И то именно тук, на Марс.

Краулерът „Гуцер“ беше лека, бързоходна машина — петместна открита платформа с четири самостоятелни гъсенични шасита. Но ето, той бавно се плъзгаше към черната яма, където мазно блестеше дълбока вода. От водата се издигаше пара.

— Яма! — пресипнало издума Привалов. — Не ни върви, по дяволите!

Грицевич се обърна към Привалов с лице, закрито до очите с кислородна маска.

— Да, не ни върви! — каза той.

Не духаше никакъв вятър. Кълбетата пара от ямата се издигаха вертикално към черно-виолетовото небе, обсипано с едри звезди. Ниско на запад висеше Слънцето — малък ярък диск над дюните. От дюните по червеникавата долина се точеха верни сенки. Беше съвсем тихо, чуваше се само шумоленето на пясъка, който падаше в ямата.

— Е, добре, — каза Грицевич и се изправи. — Какво ще правим? Да го извадим, разбира се, е невъзможно — и той кимна с глава към ямата. — Или има някаква възможност?

Привалов поклати глава.

— Не, Александър Григориевич — проговори той. — Не можем го извади.

Раздаде се продължителен бълбукащ звук, кърмата на краулера се скри и на черната повърхност на водата един след друг се пукнаха няколко мехура.

— Да, наистина не можем — каза Грицевич. — Тогава трябва да се върви, Петър Алексеевич. Дребна работа, тридесет километра. За пет часа ще отидем.

Привалов гледаше черната вода, на която вече се образуваше тънка ледена корица. Грицевич погледна часовника си.

— Осемнадесет и двадесет. В полунощ ще бъдем там.

— В полунощ — каза Привалов. Той със съмнение присви устни под маската. — Там е работата — в полунощ.

Остават около тридесет километра, помисли си той. От тях двадесет ще се наложи да вървим в тъмнина. Наистина, имаме инфрачервени очила, но все пак перспективата не е утешителна. Точно това ли трябваше да ни се случи... С краулера щяхме да пристигнем още по светло. Може би трябва да се върнем в базата и да вземем друг краулер? До базата има четиридесет километра, всички краулери са заети и ще пристигнем на плантацията едва утре сутринта, когато ще бъде вече късно. Ех, че лошо стана!

— Нищо, Петър Алексеевич — каза Грицевич и се потупа по бедрото, където под шубата висеше кобур с пистолет. — Ще преминем.

— А къде са инструментите? — попита Привалов.

Грицевич се огледа.

— Аз ги изхвърлих — каза той. — А, ето ги.

Той направи няколко крачки и вдигна неголяма чанта.

— Ето ги — повтори, изтривайки с ръкава на шубата си пясъка от чантата. — Ще тръгваме ли?

— Да тръгваме — съгласи се Привалов.

И те тръгнаха.

Пресякоха долината, покатериха се на някаква дюна и отново започнаха да се спускат. Вървеше се леко. Даже осемдесет килограмовият Привалов заедно с кислородните бутилки, със системата за отопление в кожените дрехи и оловните подметки на ботушите тежеше тук само четиридесет килограма. Дребният, слабават Грицевич крачеше като на разходка, небрежно размахваше чантата. Пясъкът беше плътен, слегнат и следи почти не оставаха по него.

— За краулера ще си изпатя здравата от Иваненко — каза Привалов след дълго мълчание.

— Та в какво сте виновен Вие? — възрази Грицевич. — Кой можеше да си помисли за яма на трасе, което е изминавано над сто и

петдесет пъти? Вижте какво, Петър Алексеевич! — възкликна той весело. — Какво ти изпащане. Нас ще ни разцелуват в базата! Вие открихте вода!

— Водата нас ни намери — отвърна Привалов. — А за краулера, все пак, ще си изпатя. Или Вие не познавате Иваненко? „Благодаря ви за водата — ще рече. — Но машина вече няма да ви дам!“

— Нищо, ще се оправи. А и да се измъкне краулерът няма да е толкова трудно... Вижте какъв красавец!

На върха на един пясъчен хълм, обърнал към тях страшна триъгълна глава, стоеше мимикродон — двуметров гущер, петнисто червеникав, наподобяващ цвета на пясъка.

Грицевич хвърли камък по него, но не успя да го улучи. Гущерът стоеше разкрячен и неподвижен като каменен отломък.

— Удивително спокоен гражданин — каза Грицевич.

— Спицин казва, че на плантациите ги има много — отвърна Привалов. — Ирина Викторовна ги храни...

Без да се наговарят те закрачиха по-бързо.

— Юнак е тя все пак — проговори отново Грицевич. — Не се изплаши. Първата на Марс.

— Все някой трябва да е първи — промърмори Привалов.

Дюните свършиха. Сега те вървяха през солена равнина. Оловните подметки звънко почукваха по замръзалия пясък. В лъчите на бялото залязващо Слънце горяха големи петна от сол — глауберова сол, която на Земята се добива от езерото Кара-Богаз. Около петната, наежили дълги бодли, жълтееха кълбетата на „кактусите“. Те бяха много, тези странни растения без корени, без листа, без стебла.

— Бедният Спицин — каза Грицевич. — Сигурно се безпокои.

— Аз също се безпокоя — отвърна Привалов.

— Е, ние с вас сме лекари — отговори Грицевич.

— А какви лекари? Вие сте хирург, а аз терапевт. Аз съм акуширал само веднъж в живота си и това беше преди десет години в отличната поликлиника на Архангелск, а зад гърба ми стояха опитни специалисти...

— Нищо — каза Грицевич. — Аз съм акуширал няколко пъти. Не трябва да се вълнувате толкова. Всичко ще мине добре...

Под краката на Грицевич попадна бодливо кълбо и той ловко го ритна. Кълбото описа във въздуха дълга дъга и се затъркаля като

подскачаше и чупеше бодлите си.

— Удар, и топката бавно се изтъргулва неспирана от нищо — каза Грицевич. — Мене ме тревожи друго. Ще се развива ли детето нормално в тези условия при намалена тежест.

— Мене това никак не ме безпокои — отвърна Привалов. — Аз вече говорих с Иваненко. Ще може да се построи малка центрофуга.

Грицевич се замисли.

— Това е идея — каза той.

Когато заобикаляха последното солище, нещо пронизително изсвистя, една от топките на около десет крачки от Привалов излетя високо в небето и оставяйки белезникава струя от влажен въздух, прелетя над лекарите и падна в центъра на солището. Привалов ахна и подскочи от изненадата.

— Що за гадост? — с плачеш глас каза той. — Всеки път, когато преминавам през солищата, някой мерзавец...

Той дотича до най-близкото кълбо и неловко го удари с крак. Кълбото се вцепи с бодлите в полите на шубата му.

— Ето ти мерзавец... — процеди през зъби Привалов и вървейки, с мъка откачваше кълбото от шубата, а после от ръкавиците си.

Това бяха знаменитите „летящи кактуси“ — растения, които кой знае защо се бяха приспособили към придвижване. Такова бодливо кълбо в течение на няколко денонощия лежи неподвижно, всмуквайки и сгъстявайки в себе си разрежения марсиански въздух, а след това изведнъж го изпуска с оглушително свистене и прелетява като ракета десет-петнадесет метра.

Грицевич изведнъж спря, погледна Слънцето и извади часовника си.

— Деветнадесет и тридесет и пет — каза той. — Слънцето ще залезе след половин час.

— Какво казахте, Александър Григориевич? — попита Привалов. Той също спря.

— Не говорете високо преди залез слънце.

Привалов се огледа. Слънцето висеше съвсем ниско. Отзад по равнината бяха загаснали петната на солищата. Дюнните потъмняха. Небето на изток стана черно като китайски туш.

— Да — каза Привалов, — да, не трябва да се говори високо. Казват, че тя има много добър слух.

Грицевич примигна със заскрежените си ресници, извърна се и извади от кобура топлия пистолет. Щракна затвора и го пъкна в дълбокия джоб на шубата. Привалов също извади пистолет и по мушна в левия си ботуш.

— Вие стреляте с лявата?

— Да — отвърна Привалов.

— Това е хубаво — каза Грицевич.

— Така казват.

Те се погледнаха, но вече не можеше да се види нищо над маската и под кожената качулка.

— Да тръгваме, Петър Алексеевич — проговори Грицевич.

— Да тръгваме, Александър Григориевич, само че сега ще вървим един след друг.

— Добре — весело се съгласи Грицевич.

Те тръгнаха. Отпред вървеше Грицевич с чантичката в лявата си ръка, а на пет крачки зад него — Привалов. Как бързо се мръква — мислеше Привалов. — Остават около двадесет и пет километра. Може би малко по-малко. Двадесет и пет километра през пустинята в пълна тъмнина. Всяка секунда тя може да се хвърли върху нас. Ето, от тази дюна например. Или от тази, по-далечната. Привалов настръхна. Трябваше да тръгнат сутринта. Но кой можеше да знае, че на трасето има яма? Страшно не им върви. Все пак трябваше да тръгнат сутринта. Даже още вчера, с всъдехода, който занесе на плантацията пеленки и апаратура. Впрочем, вчера Грицевич оперираше. Все повече се стъмняваше. Навярно Спицин не може да си намери място от безпокойство. Все тича до кулата да види не пристигат ли очакваните лекари. А дългоочакваните лекари се влачат пеша по нощната пустиня. Ирина Викторовна го успокоява, но също се вълнува. Това им е първото дете и първото дете на Марс. Първият марсианец... Тя е здрава и уравновесена жена. Нищо, всичко ще бъде благополучно. Само да не...

Привалов през цялото време гледаше вдясно към сивеещите гребени на дюните. Грицевич също гледаше на дясно. Затова не забелязаха веднага следотърсачите. Те също бяха двама и се появиха от ляво.

— Ехо-о, приятели! — извика този, който беше по-висок. Другият, нисък, почти квадратен, праметна карабината-автомат през рамо и махна с ръка.

— Ехе, — каза Грицевич с облекчение. — Та това са Опанасенко и канадецът Морган. Ехо-о, приятели! — радостно се развика той.

— Каква среща! — каза, приближавайки се, дългият като върлина Хъмфри Морган. — Добър вечер, докторе — и стисна ръката на Привалов. — Добър вечер, докторе — повтори той, стискайки ръката на Грицевич.

— Здравейте, приятели — пробуботи Опанасенко. — Какво ви носи насам?

Преди Привалов да успее да отговори, Морган неочаквано изрече:

— Благодаря, зараства — и отново протегна към Грицевич дългата си ръка.

Опанасенко хвана Морган за края на качулката, наведе го и му закрепя в ухото:

— Нищо подобно, Хъмфри! Ти загуби!

После се обърна към лекарите и обясни, че преди един час канадецът случайно повредил в наушниците слуховите мембрани и сега не чува нищо, макар да уверява, че може да минава отлично в марсианската атмосфера без помощта на акустическата „техника“.

— Той казва, че и така знае какво ще му кажат. Обзаложихме се и той загуби. Сега ще ми чисти пет пъти карабината. Вие сте тръгнали, разбира се, за плантацията, за биостанцията?

— Да — отвърна Привалов. — При Спицини.

— Правилно — каза Опанасенко. — Там ви чакат. Но защо пеша?

— Ех, че е досадно — виновно каза Морган. — Не мога да чуя абсолютно нищо.

— Ние потопихме краулера — отговори Привалов.

— Къде? — бързо попита Опанасенко. — В яма?

— В яма на трасето, на около четиринадесетия километър.

— Яма! — радостно каза Опанасенко. — Чуваш ли, Хъмфри?
Още една яма!

Морган, с карабина под мишница се вглеждаше в тъмнеещите дюни.

— Добре. Потопили сте краулера и решихте да вървите пеша? А оръжие имате ли?

Грицевич се потупа по джоба.

— А как иначе!

— Така е, — каза Опанасенко. — Ще се наложи да ви изпращаме! Хъмфри! По дяволите, не чува!...

— Почакайте. Защо е необходимо?

— Тя е някъде тук — отговори Опанасенко. — Видяхме следи.

Грицевич и Привалов се спогледаха.

— На вас, разбира се, ви е по-ясно, Феодор Александрович — нерешително каза Привалов, — но аз предполагам, че можем да тръгнем на риск... В края на краищата сме въоръжени...

— Вие сте се побъркали — прекъсна го Опанасенко. — При вас на Базата всички сте едни такива, извинете, чудаци. Предупреждаваме, обясняваме — без резултат! Тръгнали сте нощем през пустинята, с пистолети. Утре ще се наложи да търсим по цялата Сирта оглозганите ви кости. Нима Хлебников не ви стига?

Грицевич вдигна рамене.

— Според мен, в дадения случай... — започна той, но Морган изведнъж се обади: „Ти-хо!“. Опанасенко мигновено смъкна от рамото си карабината и застана до него. Привалов извади от ботуша пистолета си.

Слънцето почти се беше скрило, над черните зъбчати силуети на дюните светеше тясна жълто-зелена ивица. Небето стана черно, цялото обсипано със звезди. Звездите се отразяваха от дулата на карабините и се виждаше как цевите бавно се придвижват вляво и вдясно.

След това Морган каза: „Грешка. Моля да ме извините.“ Тогава всички изведнъж се размърдаха. Опанасенко викна в ухото на Морган.

— Хъмфри, те отиват към биостанцията, при Ирина Викторовна. Трябва да ги изпратим!

— Гут! Аз тръгвам!

— Тръгваме заедно! — викна Опанасенко.

Лекарите още държаха пистолетите. Морган се обърна към тях, загледа се и възкликна:

— О, това не е нужно, приберете ги!

— Да-а, разбира се — каза Опанасенко. — И за бога, да не сте посмели да стреляте. Сложете и очилата!

Следотърсачите бяха сложили вече инфрачервените очила. Грицевич се позасрами, скри пистолета и прехвърли чантичката в дясната си ръка. Привалов малко се забави, а после пъкна пистолета в левия си ботуш.

— Да тръгваме — каза Опанасенко. — Ще ви приведем не по трасето, а направо през разкопките. По-близо е.

Сега малко по-напред, вдясно от Грицевич, вървеше с карабина под мишница Опанасенко, а по-назад, вдясно от Привалов, крачеше Морган. Тежката карабини-автомат с дълъг ремък висеше на шията му. Опанасенко вървеше бързо, завивайки остро на запад.

През инфрачервените очила дюните изглеждаха черно-бели, а небето — сиво и празно. Всичко приличаше на картина, рисувана с оловно-сив молив. Пустинята бързо изстиваше и рисунката губеше контрастността си, като че ли се опушваше.

— А защо така се зарадвахте на нашата яма, Феодор Александрович? — попита Грицевич.

— Защо не — каза Опанасенко, без да се обръща. — Първо, вода, а второ — в една яма намерихме облицовани плочи.

— Ах, да — каза Грицевич. — Разбира се.

— В нашата яма ще намерите цял краулер — мрачно пробоботи Привалов.

Опанасенко изведнъж рязко зави, заобикаляйки равна пясъчна площадка, в чийто край стърчеше прът с флагче.

— Движещи се пясъци — проговори отзад Морган. — Да ги вземат дяволите!

Движещите се пясъци бяха истинско проклятие за археолозите и инженерите на Марс. Преди месец беше организиран специален отряд от разузнавачи-доброволци, които трябваше да открият и отбележат всички движещи се участъци в околностите на Базата.

— Не, струва ми се, че Хасегава доказа — каза Грицевич, — че формата и външността на тези плочи може да се обясни с естествени причини.

— Да — каза Опанасенко. — Така е.

— А вие намерихте ли нещо напоследък тук? — попита Привалов.

— Не. Нефт намериха на изток, намериха и много интересни вкаменелости. А по нашата археологическа линия — нищо.

Известно време те вървяха мълчаливо. После Грицевич каза замислено:

— Впрочем, нищо странно няма в това. На Земята археолозите имат работа с остатъци от култури, които са най-много по на стотина хиляди години. Тук са изминали повече от десет милиона. Обратното би било странно...

— Но ние не се и оплакваме много — каза Опанасенко. — Отведнъж получихме такова тлъсто парче — два изкуствени спътника. Даже не ни се наложи да копаем. Освен това — добави той — да се търси е не по-малко интересно, отколкото да се намира.

— При това — каза Грицевич — овладяната от вас площ засега е толкова малка...

Той се спъна и едва не падна. Морган каза тихо:

— Петър Алексеевич, Александър Григориевич, аз подозирам, че през цялото време беседвате. Сега това не може. Феодор ще потвърди.

— Хъмфри е прав — виновно каза Опанасенко. — Хайде по-добре да мълчим.

Те преминаха поредните хълмове и се спуснаха в долината, където под звездите едва светлееха солищата.

Отново — помисли си Привалов, — отново тези проклети кактуси. Той никога не бе виждал кактуси вечер. Кактусите изпусаха равномерна ярка инфрасветлина. По цялата долина бяха разхвърляни светли петна. Много е красиво — помисли Привалов. Може би през нощта те не скачат. Това щеше да е приятна изненада. Без това нервите са опънати като струни. Опанасенко казва, че тя е някъде тук. Тя е някъде тук. Привалов се опита да си представи как биха се чувствували без този заслон отдясно, без тези спокойни сигурни хора с тежките смъртоносни пушки, готови за стрелба. А те — с пистолетчета — сред нощните дюни... Интересно, точно ли стреля Грицевич? Навярно точно, та той няколко години е работил на арктическите станции. Но все едно... Пистолети... — помисли Привалов. Да трепериш цяла нощ в ямата, където е затънал краулерът? Да се завърнат на Базата? Наистина, в околностите на Базата тя никога не се е появявала... Ех, не се досети да си вземе пушка от Базата, глупак... Добре щяхме да сме без следотърсачите сега. Наистина за оръжие нямаше време да се мисли. А и сега трябва да се мисли за друго — за

това какво ще стане, когато се доберем до биостанцията. Това сега е най-важното...

... Тя винаги напада отдясно — мислеше Грицевич. — Всички казват, че тя напада само отдясно. Непонятно. Нима на Марс има двуноги, лесно уязвими отдясно или трудно уязвими отляво? Тогава къде са те? За пет години колонизация на Марс ние не сме срещнали животни по-големи от мимикродона. Впрочем, тя се появи едва преди два месеца. За два месеца — осем случая на нападение. И никой не я видя както трябва, защото тя напада само нощем. Интересно какво представлява тя. На Хлебников беше разкъсан десният дроб — наложи се да му сложат изкуствен. Хлебников помни само дълго блестящо тяло с гладък косъм. Тя скочила отгоре му, иззад един хълм на около тридесет крачки... Грицевич бързо се огледа. Сега ако вървахме двамата — помисли си той. — Интересно, добър стрелец ли е Привалов. Навярно — добър, та той дълго е работил в тайгата с геолозите. Отлично измисли това — центрофугата. Седем-осем часа в денонощие нормална тежест за момчето ще бъде напълно достатъчно. Но, защо — момчето? А ако бъде момиченце? Още по-добре, момичетата понасят по-добре отклоненията от нормата...

Долината със солището остана назад. Вдясно се проточиха дълги тесни траншеи, пирамидални купчинки пясък. В една траншея унило отпуснал кофата, стоеше багер.

Багерът трябва да се прибере — помисли Опанасенко. — Напразно стои тук. Скоро ще започнат бурите. Като се връщаме, ще го прибера. Жалко, че е толкова бавно движещ се, по дюните — не повече от един километър в час. А би било славно. Краката треперят. Днес с Морган са извървели повече от двадесет и пет километра. В лагера ще се безпокоят. Нищо, от биостанцията ще изпратим радиограма. Какво ще бъде там, на биостанцията! Бедният Спицин! Но все пак е чудесно — на Марс ще има момче. Значи ще има хора, които някога ще казват: „Аз съм роден на Марс“. Само да не закъснеят. Опанасенко забърза. А лекарите какви са — помисли си той. — Добре, че ги срещнахме. На Базата изглежда не разбират какво е в пустинята нощем.

Хъмфри Морган, потънал в мъртвата тишина, крачеше сложил ръка върху карабината и през цялото време гледаше вдясно. Той мислеше, че в лагера освен дежурния, обезпокоен от отсъствието им, всички навярно вече спят, че утре трябва да се премести групата в

квадрат Е-11, че сега ще се наложи пет вечери да чисти карабината на Феодор, че ще трябва още да поправи и слуховия си апарат. После си помисли, че лекарите са юнаци и смелчаци и че Ирина Спицина също е юнак и смелчак. После си спомни за Галя, радистката от Базата и със съжаление си помисли, че при срещите им винаги го пита за Хасегава. Японецът е отличен другар, но напоследък той също започна да идва по-често на Базата. Наистина не може да се спори — Хасегава е умен. Той пръв подсказа, че ловът на „летящата пиявица“ („сора-тобу хиру“) може да има пряко отношение към задачите на следотърсачите, защото може да насочи хората по следите на марсианските двуноги... О, тези двуноги! Да построят два гигантски спътника и да не оставят повече следи! Нищо — само няколко плочи от варовик в ямата...

Опанасенко изведнъж спря и вдигна ръка. Всички спряха, а Хъмфри Морган метна карабината и остро зави вдясно.

— Какво има? — попита Привалов, като се стараеше да говори спокойно. Много му се искаше да измъкне пистолета, но се стесняваше.

— Тя е тук — тихо каза Опанасенко и махна с ръка на Морган.

Той се приближи и двамата се вгледаха в пясъка. На плътния пясък се виждаше широка следа, като че ли някой бе мъкнал торба с нещо тежко. Следата започваше на пет крачки вдясно и свършваше на петнадесет вляво.

— Това е всичко — каза Опанасенко. — Тя ни е проследила и върви след нас.

Той прекрачи през улея и те продължиха по-нататък. Привалов забеляза, че Грицевич отново прехвърли чантичката в лявата си ръка, а дясната пъкна в джоба на шубата.

— Е, какво пък — каза Грицевич с престорено весел глас. — Щом ни е проследила, хайде да разговаряме.

— Хайде — каза Опанасенко. — А когато тя скочи, падайте по очи.

— Защо? — оскърбено запита Грицевич.

— Лежащ човек тя не закача — поясни Опанасенко.

— Остава само една дреболия — изсумтя Привалов, — да разберем кога ще скочи.

— Това ще забележите — каза Опанасенко. — Ние ще започнем да стреляме.

— Интересно — каза Грицевич. — Напада ли тя и мимикродоните? Когато стоят изправени, на опашката и на задните лапи виждали ли сте ги? — Да! — възкликна той. — Може би тя ни мисли за мимикродони?

— Мимикродоните няма нужда да се следят и нападат именно отдясно — каза Опанасенко — малко раздразнено. — При тях може просто да се отиде и да се яде — от опашката или от главата, както поискате.

След четвърт час те отново пресякоха улея и след още десет минути пак. Грицевич млъкна. Вече не изваждаше дясната си ръка от джоба.

— След пет минути тя ще скочи — с напрегнат глас каза Опанасенко. — Сега тя е вдясно от нас.

— Интересно — тихо каза Грицевич. — Ако вървим с гърба си напред тя също ли ще скочи отдясно?

— Но млъкнете най-после, Александър Григориевич — каза през зъби Привалов.

Тя скочи след три минути. Пръв стреля Морган. На Привалов му запищяха ушите, той видя двойното избухване на изстрела, правите като лъчи дири на светещите куршуми и белите пламъци на избухванията по гребена на хълма. Секунда по-късно стреля Опанасенко. За миг на Привалов му се стори, че видя озъбената муцуна с изпъкнали очи, но пламъците на взривовете и светещите дири от куршумите се отместиха далеч настрани и той разбра, че е сбъркал. Нещо дълго и сиво премина стремително, невисоко над хълмовете, пресичайки гаснещите дири на куршумите и едва тогава Привалов се хвърли по корем на пясъка. Тах, тах, тах — Грицевич стоеше на едно коляно и държейки пистолета в протегнатата си ръка, бързо изпразваше пачката някъде в промеждутъка между Морган и Опанасенко. Бах — ба-бах, бах-ба-бах — гърмяха карабините. Сега следотърсачите гърмяха подред, Привалов видя как дългият Морган пълзешком се изкатери на хълма, падна и раменете му се затресоха от стрелбата.

После настъпи тишина.

— Отбихме — каза Опанасенко, като ставаше и изтърсваше пясъка от коленете си. — Така е винаги: ако навреме се открие огън, тя скача настрани и бяга.

— Аз я улучих веднъж — каза Хъмфри Морган. Чу се как той със звън извади празната пачка.

— Ти разгледа ли я? — попита Опанасенко. — Той наистина не чува.

Като пъшкаше, Привалов се надигна и погледна Грицевич, който вдигнал края на шубата си, тикаше пистолета в кобура.

— Знаете ли, Александър Григориевич...

Грицевич виновно се окашля.

— Струва ми се, че не улучих — каза той. — Тя се придвижва с изключителна бързина.

— М-много се радвам, че не сте улучили — от сърце каза Привалов. — Тук имаше много мишени!

— Но вие видяхте ли я, Петър Алексеевич? — попита Грицевич. Той нервно потриваше ръцете си в кожените ръкавици. — Разгледахте ли я?

— Сива и дълга като щука.

— Тя няма крайници! — възбудено каза Грицевич. — Аз съвсем ясно видях, че тя няма крайници! Според мен, тя няма и очи!

Следотърсачите се приближиха към лекарите.

— В такава бъркотия — каза Опанасенко — е много лесно да се каже какво тя няма. Много по-трудно е да се каже какво има. — Той се засмя. — Е, добре, другари. Най-важното е, че отбихме нападението.

— Аз отивам да потърся тялото — неочаквано каза Морган. — Улучих я веднъж.

Опанасенко се обърна към него.

— Какво каза, Феодор? — попита Морган.

— В никакъв случай! — каза Привалов.

— Не — каза Опанасенко. Той дръпна Морган към себе си и викна: — Не, Хъмфри! Няма време! Ще потърсим утре заедно, като се връщаме.

Грицевич погледна часовника си.

— Охо — каза той. — Вече е десет и петнадесет. Колко още ще се върви, Феодор Александрович?

— Не повече от десет километра. Към дванадесет часа ще бъдем там.

— Отлично — каза Грицевич. — А къде ми е чантичката? — Той се завъртя на място. — А, ето я... Да тръгваме.

— Ще вървим както преди — каза Опанасенко. — Вие — вляво. Може би тя не е сама тук.

— Сега няма от какво да се боим — изсумтя Привалов. — На Александър Григориевич пълнителят е празен.

Те тръгнаха както преди. Привалов — на пет крачки след Грицевич, отпред вдясно — Опанасенко, с карабина под мишницата, а отзад вдясно — Морган с карабината на шия.

Опанасенко вървеше бързо и мислеше, че повече така не може. Независимо от това, убил ли е Морган тази гадина или не, вдруги ден трябва да се отиде на Базата и да се организира хайка. С всички краулери и всъдеходи, с пушки, динамит и ракети... Измислил убедителен аргумент за несговорчивия Иваненко, той се усмихна. Ще каже на Иваненко: „На Марс се появиха деца, време е планетата да се очисти от всички гадини.“

Каква нощ — помисли си Привалов. А най-важното още не е започнало и ще свърши не по-рано от пет часа сутринта. Но затова пък в пет, е, да кажем — в шест часа сутринта, момчето ще реве по цялата планета. Само да не закъснеем. Само трябва всичко добре да се обмисли за центрофугата и въобще време е да се извика от Земята добър педиатър.

В това, че ще бъде именно момче, а не момиче, Привалов не се съмняваше.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, броеве
1,2/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.